ג: כל הזבחים פרק ראשון זבחים

תורה אור

1. וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת קֹדֶשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה:
2. וְסָרְחָן אֶת יְרוּ עַל רֹאשׁ הַחַטָּאת וְשָׁחַט אֹתָהּ לְחַטָּאת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה: וקרא ו, לג
3. וְאֵת כָּל חֶלְבּוֹ יַקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כֶּחֱלֶב זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ וְנִסְלַח לוֹ: וקרא ד, כו

שינויי נוסחאות

א) כמתני׳ היר ובכת״י שכן חולקין אוהלין: ב) כ״מ שאין חולקין בכלי חרס (שם ובגליון): ג) כ״ל הבא (ש״ס): ד) כ״מ אלעא דאמר רבי אלעא. כ״ה בכתה״י ובילקוט. וכ״ה בכל דפוסים הקדמונים בגמרא ובכת״י. והל״ק הגיה כלפניו מהא דלקמן מו ע״ב אבל בכל כתה״י גם שם הוא ר׳ אלעא (דפ״ס): ה) תיבות את אשר יריתו לה׳ נמחק (ש״ס). וכן בכת״י ובגמ׳ לקמן מו ע״ב ליתא. ואמנם עי׳ רש״ס ופפ״א דבריו הגיה׳ שלפניו היה מוחסר ולכן לא הגיה. ו) כ״מ בדקדוק. וכן פירש בכת״י: ז) כ״מ מטמו (בר״ב): ח) כ״מ רבא. וכמה הטפח הנמון כמומוה מלקמן דף ו׳ ע״ב וכ״מ בתה״י אמר רבא. והיינו דלא אמר רבא לעיל ע״א ד״ה ואמרמטו. ועי׳ מפה״ש: ח) כ״מ וחד תוכו. ותיבת אידך נמחק. (בתה״י. ובריה בדש״ר): ט) בני ישראל אלא מי מחללו. קדשים מחללין קדשים כו׳ ובגירא דתחוב היא. כמל״ל (עפ״י רש״י לקמן מו:): י) חולין לא כל שכן. כ״ל ותיבת כו׳ נמחק (ש״ס): יא) כ״מ ובכ״ז מוחקים התיבות שבסוגריים. וכן בכתה״י ליתא. אבל כ״ל גרים לה כמעט תיקון וכ״ל וכיון דמפקא מקרא למידק תוכו ולא תוך תוכו משמע מסברא דלא ממעט אלא תוך כלי אחר כו׳: יב) כ״מ דוקא. ותיבת דלא נמחק (גליון): יג) הגך אוכלין שניבלן בטיט. כ״ל (ש״מ) (וכנה״י וגר׳ רלגת הוצמת זה שלא נמקומן): יד) כ״מ הגך מוציה דתוכו ניטר (ברש״י. ד״ה ובשה״ר ריה רבנו): טו) עליו עליו ולא כ״ל (ש״מ): טז) בכתה״י רבא. ולא לחת ז: יז) תיבת כו׳ נמחק (ש״מ): יח) תיבת וקתני נמחק (ש״מ): יט) כ״ל דפורדש (ש״מ): כ) במקצת ספרי תורת כהנים. כ״ל (ש״מ): כא) כ״ל רש״י (ומש״ל שמואל. ד״ה דפ״מ): כב) מוכחא כי נמחק (ש״מ): בגן) הוי פירדשו מחיצה המפסקת בחצר כנ״ל: כד) כ״ל מגדה (ש״מ): כה) נמ״ל ליתי תוכו ומסיק מקרא דבשביל אוכלין וכו׳ (גליון). ונראה לפרש דגם מיגת דהגך שבמתוך נמחק:

שיטה מקובצת

אם הצילה בשת החפור. פירש״י מחלה המפסקת דמחיצה כל אחר כאהל דיקא. ונראה לפשוטה קלי דמגלת כאהל המת משום לאוד מעל כשהיא מקוקה בקש ומקום שנתפחה וכגון שפיר חוץ לאהל לא קנו שום פיס מקוקה לאוד מעל (חוס׳ מוק׳). **שכן חולקין אוהלים.** משמע שכן חולקין מחיצה מעולה בהאהלים לגבל אחמר כבלי חרס דלא. ובקבה הכא הוא הדין דיש המפסקה דמחיצה נמי פליגי מדפרש״י. אלא נראה לפרש״י דיל שכן חולקין אהלים לגמר שכן דרך בני אדם לעשות אוהלים בלי חרס. ודיל מדרך בני אדם לא הוי מלגת. ורש״י מפרש דאם לא אמר כאהל יעמוד אילו אם כאהל אחריני יהא נתחת אחר לגמרי. ד״ל אמר אמר אמר